

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

A ante J

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97861](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97861)

gnati: in cognatis nō vtiq; agnati: vtipta. Frater p̄ris. i. pa-
 truis ē agnat⁹ ⁊ cognat⁹. M̄ris vō frater. i. aumculus co-
 gnat⁹ ē s; nō agnat⁹. Hētilitas vō ⁊ agnationē ⁊ cognatiōes
 cōplectit. Agnatū ē dicim⁹ q̄cqd̄ vltra debitū natū est. Cū
 agnatiōē ⁊ agnata mēbra appellat̄ q̄ abūdāt. P̄ly. mēbra
 aialib⁹ agnata iutilia sūt sicut sextus hōi semper digitus.
Agnomen pe. p. d̄z ab agnatione in qua quis natus est.
Agnosco ex adnosco. s; d. euphōiē cā mutat̄ i q. licet annomi-
 no p̄ duplex m. scribat̄. Et agnoscere q̄dē d̄z de pp̄inqs et
 sanguine iūctis: vt Uir. agnosceatq; suos: letisq; ad menia
 ducit. De h̄ ē in dictioe cognosco. ab γνωσκω. u. γνωστω.
Agmen s̄gt̄ multitudinē. Uir. vocat agmina seuu soroz. In-
 terdum ordinatā multitudinē vt est exercitus iecedentis: vt
 longum per valles pascitur agmen inter dum impetum: vt
 apud eundem. Et leui sicut agmine tybis.
Aggredior ad aliquē gradior. Et hoc q̄nq; amice. Plau. i. asi.
 Etā tu here istunc amoue abste: atq; me aggredere. Q̄nq;
 hostit̄: vt sit aggredi iuadere. Salu. Et laterib⁹ ceteros ag-
 gredif. Justin⁹. Quos er iprouiso aggressus facile fudit. Est
 enī aggredi gradatū ire ⁊ cū iudis pp̄iū gladiator q̄ grada-
 tim eunt ad dimicadū. Sūt et q̄nq; aggressio v̄bis. Uir. La-
 lib⁹ aggredif v̄nerē saturnia dictis. Aliq̄n aggredi ponit
 p̄ icipe. Lac. li. v. Oēs tñ illō arguebāt q̄ illo potissimus t̄ps
 id opis eēt aggressus quo furebat odiosa crudelitas. Aliq̄n
 p̄ feta re. Sal. i. Jug. Oēs asp̄itates sup̄uadere naturā ē lo-
 ci vincere aggredif. Sciēdū ē q̄ hęc v̄ba. Aggredior adeo
 or alloquoz ⁊ filia ad p̄positioe eis adiūcta cū actō solo ele-
 gati p̄ponit q̄ si simplicia eoz actō ad p̄posita iūgant: vt ag-
 gredior hoiem: nō gradior ad hoies. Dicim⁹ et aggredior te
 dictis: q̄nī cū calliditate. Uir. Talib⁹ aggredif dictis.
Agrigentū: v̄bs Sicilię. vnde Empedocles p̄hs: ⁊ phalaris
 tyrannozum s̄quisimus originem duxerunt. Hinc agrigen-
 tinus a. um. pe. pro. vt tyrannus agrigentinus.
Agripinēsis colonia oca ē ab agripina Neronis m̄re: q̄ vt v̄s
 suā extremis quoq; natiōib⁹ oītarer i oppidū v̄bioz q̄ sūt
 in Germania inferioze in quo genita erat colonia deditur.
Agrippe seu Agrippe ab egro p̄tu vt docet Sel. d̄n̄ quoz in
 nascēdo nō caput: s; pedes p̄mi extiterūt q̄ part⁹ difficillim⁹
 ⁊ egerrimus habet ab egritudine ⁊ pedib⁹ appellari. L. d̄si-
 ros at p̄ueros eē i v̄ero. Varro scribit capite ifimo nixos:
 sursum pedib⁹ elatis nō vt hois natura ē: s; vt arboris. Nā
 pedes cruraq; arboris appellat̄ ramos: caput stirpē atq; ra-
 dice. Q̄nī inq̄t h̄ naturā forte ouerfi i pedes brachisq; plerū
 q; deductis retineri solēt: egrinus tū mulieres emunt.
Agrios latine dicitur agrestis: feror imitis.
Agnus. Vide infra in aspirandis αἴνος purus castus: inde
 christus agnus dei d̄z: est et arbutula qua v̄ie oēs oznabā-
 tur athenis in festo palladis dicta aut ab a p̄uatiua ⁊ γει-
 ναω genero quoniam inducit castitatem.
Agogus pe. pro. latine dicitur ductoz: dux v̄ie αἴγωγος ἀπο-
 του ἄγεινο τὸ λαλᾶσθαι ἐν αὐτῷ.
Agolū pe. coz. pastoralis baculus quo pecudes aguntur.
Agon locus certaminis romē q̄ Circus flaminius dicebat̄: ⁊
 plerūq; ponit̄ p̄ ip̄o certamine: q̄nq; ēt p̄ studio. Est ⁊ agon
 victimarij v̄bū p̄ agone. Qui. li. j. fa. Qui callido strictos tin-
 ctur⁹ sanguie cultros: sp̄ agat ne rogat: nec nisi iustus agit:
 ⁊ Sene. li. iij. otrouerfiat. Larifer manu tollat deicide respi-
 ciat ad patrem ⁊ dicat agon. Qd̄ fieri solet victimis.
Agonia pe. coz. ozū. ⁊ agonalia ozū vel ium. Ludi q̄ fiebāt in
 honozē agonij dei ab ā sine γωνιά angulus: qz loc⁹ i quo
 h̄mōi ludi fiebāt erat sine angulo. Qui. li. j. fa. ⁊ pius anti-
 quus dicebat agonia sermo. Sunt q̄ agonia dicta velint fa-
 crificia: q̄ fiebāt in mōte: q̄nī agones mōtes vocitarēt. Cū
 mons Quirinalis agon⁹: ⁊ collina poita agonēsis ē appella-
 ta sed ēt αἴωνια timoz sollicitudo concertatio vt Socra-
 tes in auagoza ⁊ αἴωνια sterilitas quedam parien.
Agonia. e. pe. coz. hostia que imolabat̄. Antiq̄ enī agonias ab
 agendo hostias vocabant. Rursum agonia accipitur pro ti-
 moze ⁊ sollicitudine que mentē verat: vt in euāgelio. Et fa-

ctus in agonia prolixius orabat.
Agonius dicebatur deus qui p̄sideret rebus gerendis. Et
 agonius dies erat quo rex agoniam hostiam imolabat. Et
 agonius molestias inferens dicitur.
Agonisma atis. certamen: vt de diuo Anastasio legitur. Sui
 agonisma gratanter susceperit. Proprie tamē palma seu p̄p̄-
 mium agonisma dicitur.
Agonista q̄ i agōe p̄tedit. Hęc αἰώνιος ἡς d̄z certator pugil.
Agonisticus a. um. certatorius: quod ad agonem p̄tinet. Aug.
 in psal. interpretatione. Agonistica ista vana ⁊ ludicra non
 debet affectare christianus.
Agonotheta pe. coz. munerarius: q̄si agonis dispositoz seu p̄e-
 ctus: q̄ p̄mū certantib⁹ in quolibet ludoz genere p̄ponit. q̄-
 lis Aeneas ap̄d Uirg. Lōponit enī sic αἰώνια γένοz cer-
 tamē ⁊ τῶν εἰς τῆς γένοz positus dispositoz. Aug. Non au-
 dis athletā d̄n̄i ab agonotheta petentē adiutorium pugne.
 Die. Iste agonotheta non propterea nos pugnare voluit
 vt nos possit benedicere.
Agonizo pe. pro. neu. ⁊ Agonizo deo. s̄gt̄ oimico contendō.
 Dier. in eccle. Agonizare. p̄ aia tua. p̄ iustitia. L. yprianus ad
 Mōysen. Oīs qui agonizatur in oibus continens est.
Agoranom⁹ pe. coz. apud Plau. edile s̄gt̄ q̄ in Lap. ait. Euge
 edictiones edilitias hic q̄dē h̄z: mirūq; adeo est nisi h̄c fecerit
 sibi etoli agoz nomū. Dicit agoranom⁹ a foro rex vena-
 liū cui regulā p̄scribit: s; si grēcā liguā audire volum⁹ aliud
 s̄gt̄: quoniā αἴωρα καὶ ἀγορῶν τὸ φεγγόμεναι καὶ
 ἀπὸ τοῦ νεμεῖρ νομοz q̄nī qui fori ius haberet.
Agoreus a. nostris m̄dinarius villa emens ab agozoz emo.
 Doza. Daunie defende decus camene lenis agozoz. Agoza
 enī fori venaliū d̄z qd̄ etiā pro concione: pro p̄agio rei pro
 re vendita: ⁊ pro foro iudiciali quā d̄ozq; ponitur.
Agrapus pe. coz. latine non scriptus dicitur.
Agrini: siue Agrinenses dicti sunt populi ab v̄be Agyriz
 siue agurio.

A ante **B**

A ante **B**

Abenus. a. um. idē qd̄ greus. Uirg. Et luce coruscus abena.
A ante **B**
Aio is. it. aieb⁹ as. ar. Ai aisti ait. ainus stus. Aug. Vos adiciē-
 tes in malo aistis. Plau. in asi. Me vince v̄nū ex oibus at-
 q; illā amare aiebas. Neuius. Uel ai. vel nega. Li. de fi. bo.
 Quasi ego id curem qd̄ ille aiat aut neget.
Aius deus a romanis dicitur est ab eo q̄ aiebat. Nā olim Ro-
 me audita vox est silētio noctis clarior humana voce: que
 iuberet magistratibus nunciari gallos aduentare: ⁊ vt pro-
 uiderēt ne roma a gallis caperet: ex eo dicitur ē deus Aius.
 loquens sicut docet. Li. lib. ii. de diui.

A ante **L**

Ala. q̄ anes volāt. Ai cui⁹ similitudine ala ēt d̄z locus ille v̄cauus
 subter brach: ius i boie q̄a i eo pili q̄nī p̄nēna scūf. P̄ly. li. xi.
 Elephas tñ sub armis duas. smāmas: nec i pectozē s; citra
 in alis occultas. Dic hircin⁹ odor ille occipit̄. pp̄ze tñ vocat̄
 axilla: a q̄ fit ala. Cōtra P̄ris. q̄ vult axillā p̄ diminutiōes fie-
 ri ab ala ⁊ maxillā a mala. Licerensis hęc sūt v̄ba. Quinēna
 v̄ba sepe d̄hūf nō v̄sus cā s; aurū. Quō at vester axilla ala
 fact⁹ est nisi fuga h̄e vastioz: quā l̄az ēt e maxillis ⁊ axillis
 ⁊ verillo ⁊ paucillō cōsuetudo elegās latini sermonis enel-
 lit. S; hoc nomē qd̄a aspirant. D̄z ⁊ asella: vt in sacris h̄ris.
 Abscōdit piger manu sub asella. P̄zterea ala dicta ē equus
 turma: q̄ pedites tegat alaz vice. Nā in equū ordibus cir-
 cūlegiones dextra sinistraq; tanq̄ ale auuū cozpozibus loca-
 banf. Uirg. lib. iij. Dū trepidant ale: saltusq; indagine cin-
 gun. Inde dicti sunt equites alares vel alarij.
Alarius. a. um. qd̄ est ale equū turmę Cū alarij equites.
Alatus. a. um. ab ala auuū quod habet alas. Allatus vō per
 duplex. ll. appozatus.
Alauda auis: que olim. Salerita vocabat̄. qz apicē h̄z. h̄ ē plu-